

Обща национална морска транспортна компания

Дата: 24.12.2018

Господата от Кризисния комитет на Общата национална морска транспортна компания

С **настоящото** Ви информирам, че в петък на 21.12.2018 година в 12,20 часа ние бяхме уведомени от „**Бургас трафик**” чрез **високо-честотния** радио канал 11, че **катер, превозващ** полиция и **катерът** на капитана на пристанището ще дойдат до кораба. По същото време, **един полицейски катер**, в синьо и бяло под номер 531, беше много близо до кораба и на предната част на **катера** имаше двама полицаи, които бяха облечени в официални униформи и носеха своите оръжия. Аз се опитах да се свържа с департамента по застраховане (г-н Мохамед Дана) без никакъв успех, тъй като нямаше сигнал (всички комуникации бяха заглушени). Когато полицаите се качиха на борда на кораба, беше установено, че са били повече от десет полицейски служителя. Едновременно с това, имаше и **друг катер, който** се приближаваше към танкера; **това бе катера** на капитана на пристанището, от **който** на кораба се качиха голям брой служители, облечени във военни униформи. По-късно се установи, че те са били служители от частната охранителна компания **БАШЕВ СЕКЮРИТИ ЕНД ТИЙМ**, както бе написано на техните шапки. В допълнение, двама полицаи от българска гранична полиция и няколко лица, които носеха цивилни дрехи, **се бяха** качили на борда на кораба.

Полицаите събраха екипажа в трапезарията, и аз бях отведен до корабната

Алшам Алмошрка
бюро

за юридически преводи

контролна кабина, придружен от около четири полицаи, четири служителя на охранителната компания и служителите, които носеха цивилни дрехи. Тогава аз бях информиран от командващия офицер, че те ще сменят екипажа, според издадените заповеди към тях, така че аз ги помолих да ми позволят да се свържа със собственика на кораба, за да го уведомя по този въпрос, но те отказаха и ми казаха, че комуникациите са забранени, и че аз не мога да използвам никъкакъв вид комуникация с което и да е физическо или юридическо лице, като взема в предвид, че те са донесли със себе си комуникационно устройство за заглушаване.

Когато аз настоях, че аз трябва да се свържа, командващият офицер ми каза, че скоро ще дойде служител на морската администрация и че те са тези, които единствено ще решат дали аз мога или не мога да се свързвам.

След около двадесет минути, двама души, които носеха цивилни дрехи, се качиха на борда на танкера и се идентифицираха, **едновременно** като морски орган **и като корабособственик**, така че аз го помолих да ми покаже някакви книжа или документи, с които да докаже неговото твърдение и той отказа, и ми каза, че не е длъжен да ми дава какъвто и да било документ. За това аз го помолих да ми позволи да се свържа със собственика или с адвоката, за да ги информирам, но той отказа и след няколко опита той ми позволи да се свържа (мислейки, че комуникациите не работеха) и аз използвах моя личен мобилен телефон, но открих, че няма сигнал (тогава аз знаех, че това се дължи на черното устройство, което те оставиха в контролната кабина), така аз автоматически взех корабния сателитен телефон, докато те изглежда мислеха, че той също няма да работи,

поради липсата им на познания за такъв телефон. Аз усях да се свържа с г-н Мохамед Дана и му казах, че полицията е на борда на танкера и че те ще вземат танкера със сила. Тогава един служител на охранителната компания бързо дойде до мен, **блъсна** ме, изтръгна комуникационния кабел и продължи да укорява полицейския служител, който стоеше безмълвен (тогава аз разбрах, че полицаите са за прикритие, те бяха безсилни и че служителите на охранителната компания имаха цялата власт). Те ме накараха да седна на стола, говориха ми на висок тон и дори ми попречиха да пия вода.

Те продължиха да говорят с мен на висок тон, след малко ме **накараха** да напусна кораба, което аз отказах да направя. След известно време **вторият пом.капитан** (от екипажа) влезе в контролната кабина с двама служители, защото той искаше да вземе **някаква своя вещ, която е била** в контролната кабина, така аз го помолих да информира екипажа да не напуска кораба, освен ако не му заповяда капитана на морския съд, и тогава **настъпи** суматоха между охраняващия служител и цивилното лице. По-късно разбрах, че са взели **втория пом.капитан** и са го изолирали от екипажа и те са му позволили да слезе, **едва** след като всички останали от екипажа са се спуснали **от кораба**, така че да не може да съобщи **нарежданията** на капитана на кораба **до** екипажа.

След малко разговорът беше продължен, от време на време тихо, от лицето, което се представи за **корабособственик**. Той каза, че е подготвил всичко за нас по отношение на настаняването, транспорта, билетите за самолет и дори джобните пари, и когато аз отказах, каквото той каза, той започна да говори агресивно, със заплашителен тон, казвайки, че аз съм престъпник, защото пребивавам в неговата

Алшам Алмошрка
бюро

за юридически преводи

собственост без неговото правно разрешение, че той ще ме транспортира до затвора и че аз нямам право да говоря; но аз не послушах неговите думи и му казах да не говори с мен и че аз искам полицията или служителя от морските власти да говори с мен. В този момент цивилното лице се изправи и ми каза, че той е служител на морските власти и така аз го помолих за неговата идентификация, което той направи, като ми я даде написана на български, който аз не разбрах. След известно време един полицаи започна да вика към мен: ”Капитане! Елате и вижте вашия екипаж”, така че тогава аз се изправих и отидох до стъкления панел на контролната кабина и видях екипажа, събран с техните куфари и с тях имаше голям брой от служителите на охранителната компания и полицаи; аз продължих да гледам известно време към тях, докато аз забелязах, че някои от тях гледаха в посока към контролната кабина, така че аз им направих знак с ръка да не напускат и тогава двама служители на охранителната компания ме нападнаха, изблъскаха ме на далеч от стъклото, накараха ме да седна на стола и ме **накараха** нито да се движа, нито да говоря. След това цивилното лице, което каза, че било собственика, дойде при мен и ми прошепна със заплашителен и агресивен глас („Капитане, ако искате да видите Вашето семейство, не правете глупави неща и напуснете моят кораб”) докато той правеше и жест с пистолет с неговата ръка към мен.

След малко полицейския служител ми каза, че аз трябва да напусна в рамките на минути, в противен случай те ще ме преместят със сила, така че аз **заявих**, че няма да напусна и ако той иска да ме премести той трябва да ме удари и аз съм го **карал** да го направи няколко пъти, но той каза, че аз трябва да напусна по начина, по

който те искат и след малко полицейският служител каза: “Ти глупав ли си да останеш тук с този луд човек” и аз му казах, че оставам и няма да напусна, и тогава забелязах, че има няколко странични разговора на тих глас между служителите на охранителната компания, цивилните лица и полицаите и аз забелязах, че те започнаха да се прилижават все повече до мен с нарастваща заплаха и враждебност, особено при един от полицейските служители, който до преди това не пристъпваше в контролната кабина, който след като влезе, беше по-нервен и агресивен.

Тогава аз реших да отида до моята стая, особено като си спомних, че досието с корабните сертификати е още на масата до леглото **ми, така** че аз им казах, че отивам да събера моите дрехи. Около шест полицаи, служители на охранителната компания и цивилен дойдоха с мен и когато стигнах моята **кабина**, аз открих едно цивилно лице, което стоеше пред нея, държеше няколко ключа и се опитваше да отвори вратата. Когато аз влязох в **кабината**, лицата, които ме придружаваха, седнаха в офиса и аз влязох в стаята и успях да **прибера** досието със сертификатите в моя куфар и излязох навън към офиса, взех сертификатите на екипажа и договорите **им** и ги предадох на полицаите, за да ги дадат на екипажа. Цивилното лице провери тези сертификати и договори, и те се съгласиха да ги даде на екипажа, и тогава аз взех корабния печат пред тях, както и паричната сума, която бе в сейфа (за което компанията е уведомена) и тогава аз седнах в офиса, опитвайки се да ги забавя, колкото е възможно по-вече с надеждата, че нещо ще се случи, което би променило техните планове, особено след като аз уведомих г-н Мохамед Дана.

Докато бях седнал, агресивният полицейски служител дойде зад мен и ме ритна в гърба, и когато аз се изправих, ме ритна **още** два пъти с неговия крак, докато мърмореше думи на език, който аз не разбирах, но беше очевидно, че той е нервен и агресивен. Тогава аз взех моя куфар и напуснах стаята, където видях двама души в коридора, които не познавах и ги попитах кои са те, единият от тях ми каза, че той е **старши матрос**, а другият каза, че той е **пом.капитан** и че те са от Украйна. Когато аз стигнах на **корабната палуба**, аз открих голям брой от служителите на охранителната фирма около **трапа** на кораба и **те поискаха** да **изчакам** малко. Тогава полицейският служител дойде до мен и ми каза да пазя тишина и цивилното лице каза, че ако аз искам пари, той щял да ми даде някакви, но аз отказах предложението му. След десет минути те ми казаха да се спускам **по трапа** и докато аз се спусках, стоях и гледах назад към кораба и тогава аз спрях, **тогава** агресивния служител насила ме дърпаше и буташе да слизам по **стълбата** с моя куфар в ръка и друга чанта на моя гръб. След като аз слязох в **катера** (който беше **оранжев**, затворена скоростна лодка, позната като лодката на капитана на пристанището), няколко лица от охранителната компания, две лица, носещи цивилни дрехи и двама души от гранична полиция слязоха с мен и след няколко минути лодката бързо се отдалечи. Ние стигнахме пристанището, след около десет минути, където слязохме до сградата за **граничен** контрол на пристанището и ние открихме кола на гранична полиция, която ни чакаше и аз влязох в нея със служителите от гранична полиция и те ме заведоха в граничното полицейско управление. Служителите на охранителната компания се качиха на частни коли, една от които беше сиво ауди с **регистрационен** номер СВ4907КТ. Когато ние

влязохме в граничния полицейски участък, те ме накараха да седна в залата и след няколко минути доведоха останалите от екипажа (въпреки, че те бяха напуснали преди мен приблизително преди между 45 минути до един час) и те не ни даваха възможност да разговаряме един с друг. При нас бяха няколко от служителите на охранителната компания и имаше само два стола и всички стояхме прави и един, който искаше да отиде до тоалетна, трябваше да бъде претърсен и да му бъде отнет телефона.

В 19,30 часа останалите от екипажа с индийско гражданство бяха изведени и аз останах сам с двама, и понякога със служители на охранителната компания. В 21,30 часа един офицер дойде с **полицай** от гранична полиция и те ме заведоха в съседната сграда (бях придружен от служители на охранителната компания), където той ме **накара** да предам моя телефон на него, но аз отказах и го дадох на служителя на гранична полиция (но той го **предаде** на споменатия служител на охранителната компания, което доказа, че тяхната власт е по-голяма от тази на служителите на гранична полиция) и те ме фотографираха и взеха моите отпечатащи, за да **обработели** виза за заминаване. След това се върнахме в същата първа сграда и в 22,30 часа офицер на гранична полиция дойде, държейки моя паспорт и каза, че аз няма да имам възможност да замина, така служителите на охранителната компания напуснаха с мен помещението и навън имаше автобус с останалите от екипажа и когато аз се качих, те ми казаха, че аз трябва да си изключа мобилния си телефон. Докато ние пътувахме, те не ни даваха възможност да говорим или дори да шепнем и към един часа ние пристигнахме в град Варна, където те ни накараха да слезем пред хотел „Адамо”. Когато аз слезах от автобуса,

Алшам Алмошрка
бюро

за юридически преводи

служител на охранителната компания дойде до мен и ми каза, че неговият началник иска да говори с мен по телефона. Той ми даде мобилен телефон и аз чух гласа на същия човек, който беше на танкера, който твърдеше, че е **корабособственика** и той каза, че “Това е бизнес, не ни притеснявайте, преди да помислите за това, Вие трябва да помислите за Вашия живот и семейство”.

След това той затвори телефона и тогава, когато ние получихме ключовете за нашите стаи, ние бяхме информирани, че билетите за самолета ще бъдат готови на рецепцията в единадесет часа, и тогава служителя на охраната си тръгна.

Сутринта един от екипажа ми донесе самолетния билет с моето име, който той получил на рецепцията и в 11,30 часа либийския консул в София дойде в хотела и ме взе със себе си. Ние отидохме в град Бургас, за да подадем жалба в полицейското управление за доказателство на инцидента. Когато стигнахме в град Бургас, едно лице дойде при нас и каза, че той е представител на **охранителна фирма** и той дойде с нас в пристанищното полицейско управление, където те ни изпратиха до главното полицейско управление, което не е **далеч** от пристанището. Когато пристигнахме там, излезе един офицер и каза, че той не е упълномощен да обработи полицейския доклад и че упълномощеното **длъжностно** лице **го нямало** в участъка, но ще дойде скоро. Той ни каза, че няма място вътре, където да чакаме и помоли да отидем до близкото кафене и че ще се свърже с нас. След като ние влязохме в близкото кафене, той се свърза с представителя на **охранителната фирма** и му каза, че отговорното **длъжностно** лице няма да дойде и че той не е **съгласен** да **оформя** полицейския доклад, което щяло да се извърши чрез Министерството на външните работи. Тогава ние решихме да се върнем в София

Алшам Алмошрка
бюро
за юридически преводи

според инструкциите на дипломата, отговарящ за делата от там. Когато аз пристигнах в посолството, аз попълних жалба за инцидента и я изпратих до либийския дипломат, отговарящ за делата в София.

На 23.12.2018 година аз напуснах България, връщайки се в родината си.

Това е за Ваша информация

Капитанът на кораба
Абдула Мохамед Абдуджалил
Дата: 12.24.2018